

РЕШЕНИЕ

№ 90

гр. Свиленград, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря Ренета Н. И.а
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20235620200087 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Издадено е **Наказателно постановление /НП/ №22-0351-000495 от 03.11.2022 година** на Началник група към ОД на МВР Хасково, РУ-Свиленград, с което на **В. И. В.** с ЕГН ***** от гр.***** , ул.***** *****”№** за нарушение на чл.174,ал.3 от ЗДвП на основание чл.174,ал.3,пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **2000лева** и „**Лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **24месеца** и на основание Наредба №1з-2539 на МВР се отнемат общо 12 точки .

Жалбоподателят **В. И. В.** в законно предвиденият срок обжалва горе цитираното НП,което счита за неправилно и незаконосъобразно,поради което моли съда да го отмени. Твърди се в жалбата,че липсвали обективните и субективни признаци на същото.Оспорва се извършеното нарушение,касателно авторството му от страна на жалбоподателя,а отделно от това се твърди,че наложените наказания били несправедливи и незаконосъобразни.

Поради изложеното моли съда да отмени атакуваното НП,като неправилно и незаконосъобразно,като съдът присъди направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява .За него се явява адв.Д.,който моли съда да уважи жалбата по изложените в нея доводи и съдът да присъди разноски по делото в полза на жалбоподателя ,съобразно представения списък на същите. Представя писмени бележки в

подкрепа на жалбата.

Административнонаказващият орган/АНО/- **Началник група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград**, не изпраща представител и не взема становище.

Страна **Районна прокуратура – Хасково,ТО Свиленград**, не изпраща представител и не взема становище.

*Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства, установи следното от **фактическа страна**:*

От приетите писмени доказателства по делото, както и от свидетелските показания на Б. П. Б., Д. Б. Т., А. К. Н. и Ж. Г. Г., се установява, че на **09.10.2022 година** свидетелите Д. Б. Т. и Ж. Г. Г. – полицейски служители при ГПУ Свиленград, изпълнявали служебните си задължения в село Студена, общ. Свиленград, когато около 22,30 часа полицейските гранични служители забелязали лек автомобил Фолксваген Пасат с рег. № У7963 АТ да се движи в посока село Радовец по общински път без номер, който лек автомобил бил управляван от жалбоподателя.

Полицейските служители, подали звуков и светлинен сигнал, но водача на лекия автомобил вместо да спре, повишил скоростта на управляваното МПС и продължил управлението на л. автомобил по улиците на селото, като след известно преследване, полицейските служители установили, че лекия автомобил бил спрял, а водача бягал, но се спънал и паднал, което станало причината да бъде задържан от граничните полицаи.

При извършената проверка полицейските служители, констатирали, че водачът е жалбоподателя, а собственик на лекия автомобил бил Росен Билянов Костов от село Левка.

Полицейските служители обяснили на водача-жалбоподател, че ще му извършат проверка за употреба на наркотични вещества, като същата щяла да се извърши в РУ Свиленград, поради което на място бил извикан и св. А. К. Н., който в момента изпълнявал съвместен наряд с негови колеги от Жандармерията. На място св. Н. установил, че водача бил задържан от свидетелите Д. Б. Т. и Ж. Г. Г., и след като началника му разпоредил, лицето да бъде съпроводено до РУ Свиленград да бъде тествана за употреба на наркотични вещества, св. Н. изпълнил разпореждането.

В сградата на полицията, граничните полицейски служители поискали съдействие на оперативен служител на КАТ, за да бъде тестван водача за употреба на наркотични вещества, като на място вече на **10.10.2022 година** пристигнал св. Б. П. Б./служител на РУ Свиленград/, който разяснил на водача правата и задълженията му при отказа и съответно при извършване на теста, след което полицейският служител Б. П. Б. поканил водача-жалбоподател да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества с техническо средство Дрегер „DRUG TEST 5000 с фабр. № ARJL 0022”, но същият отказал да бъде изпробван, поради което бил издаден талон за медицинско изследване

№082101,но жалбоподателя отново отказал да бъде изпробван и отказал да получи и да подпише издадения талон, за което обстоятелство бил извикан да удостовери с подписа си св.А. К. Н..

За така възприетото нарушение на жалбоподателят бил съставен,предявен акт за извършено административно нарушение на **09.10.2022година**, серия АД с бл.№232077 от 10.10.2022г. в негово присъствие,като същият се е запознал със съдържанието на съставеният АУАН,за което обстоятелство се е подписал, без да изложи възражения по него ,като единствено вписал в графа възражения-ДА,като екземпляр от АУАН му е бил връчен срещу подпис.

В акта били констатирани горепосоченото нарушение с цифровото му изписване,а именно нарушение по чл.174,ал.3 от ЗДвП/описано нарушение и словом/.

Срещу Акта в законно установения 7-дневен срок не е постъпило писмено възражение.

Въз основа на Акта е издадено обжалваното НП.

В обжалваното НП е прието за установено, че жалбоподателят е извършил нарушение на **10.10.2022г** по чл.174,ал.3 от ЗДвП ,поради което и на основание чл.174,ал.3,пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **2000лева** и „**Лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **24месеца** и на основание Наредба №Из-2539 на МВР се отнемат общо 12 точки .

НП е връчено на жалбоподателя на **17.01.2023г.**,видно от отбелязването в разписката,инкорпорирана в самият документ.

По административно наказателната преписка има и приложена справка за нарушител/водач, видно от която жалбоподателя е правоспособен водач,и има издадени НП за извършени от него нарушения по ЗДвП.

По АНПр е наличен и талон за медицинско изследване №082101 видно от който,жалбоподателят е отказал изследване,както и е отказал да подпише и да получил екземпляр от процесния талон.

Видно от Заповед №8121з-1632 от 02.12.2021година на Министъра на вътрешните работи, същият определя държавните служители от МВР, които да извършват контролна и административно наказателна дейност по ЗДвП.

Налична е и справка за собствеността на лекия автомобил управляван от жалбоподателя.

Изложената фактическа обстановка, съвпадаща с тази съдържаща се и в АУАН, се установява по категоричен начин от свидетелските показания на Б. П. Б.,Д. Б. Т.,А. К. Н. и Ж. Г. Г., така също и от приетите писмени доказателства – Заповед №8121з-1632 от 02.12.2021година на Министъра на вътрешните работи, справка за нарушител/водач ,талон за медицинско изследване №082101,справка за собствеността на процесното МПС, последните приобщени по надлежния процесуален ред на чл.283 НПК, вр.

чл.84 ЗАНН. Свидетелите Б. П. Б.,Д. Б. Т.,А. К. Н. и Ж. Г. Г., възпроизвеждат пред съда своите непосредствени възприятия за случилото и показанията им са безпротиворечиви, логично систематизирани, като изцяло колерират и с писмените източници, поради което и съдебният състав ги кредитира изцяло с доверие. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. Основания за критика по отношение на тези свидетелските показания не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители на РУ – Свиленград при ОДМВР – Хасково и на гранична полиция , в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от АНП. Ето защо, според Съда показанията на тези свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект, те са пряко относими към фактите, релевантни за състава на конкретното нарушение, чието фактическо осъществяване потвърждават, като установяват категорично обстоятелството че жалбоподателят на процесната датата въпреки отправената покана към него да бъде тестван с техническо средство за употреба на наркотици,е отказал,както и че е отказал да даде кръвна проба за употреба на такива ,като е отказал да подпише и да получи медицинския талон,въпреки че е управлявал такова.

Цениха се от съда и писмените доказателства, приети по делото като част от АНП, приобщени по реда на чл.283 НПК, които не се оспориха от страните, по своето съдържание и авторството - истинността си, поради което се ползваха за установяване на данните възпроизведени в тях. С такива надлежни и годни писмени доказателствени средства – Заповед №81213-1632 от 02.12.2021година на Министъра на вътрешните работи, справка за нарушител/водач ,талон за медицинско изследване №082101,справка за собствеността на МПС, се потвърждават фактическите констатации изложени в АУАН, възпроизведени и в обстоятелствената част на НП.

Материалната компетентност на издателя на НП – Началник група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград, се доказва от приетата по делото Заповед №81213-1632 от 02.12.2021година на Министъра на вътрешните работи, с която на определен кръг длъжностни лица наказващия орган по закон надлежно е делегирал правомощия да издават НП за нарушения по ЗДвП, в кръга от които изрично визирана е и тази длъжност, в рамките на

териториалната ѝ компетентност – обслужваната територия.

*При така установената фактическа обстановка, Съдът в настоящия си състав достига до следните **правни изводи**:*

Преди всичко, съдът намира жалбата за **допустима**, като подадена от надлежна страна в процеса и в законоустановения срок – чл.59 ал.2 пр.1 от ЗАНН.

Разгледана по същество, жалбата се явява **основателна** по следните съображения:

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от информацията, съдържаща се в Писмо с рег.№ 351000-890 от 08.02.2023 година на РУ - Свиленград, поради което производството не подлежи на прекратяване в тази част поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на финансовата санкция.

Към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач” на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач”. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление” на МПС включва всяко действие по упражняване на контрол върху същото, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите са категорични, че именно жалбоподателя е бил водач на процесното пътно превозно средство (ППС), тъй като на него е съставен АУАН, при което той не е възразил, не е подал възражение, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си. Тъй като в случая жалбоподателят не оспорва това обстоятелство, Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Преценена по същество, съдът намира жалбата за основателна, по следните съображения:

Производството по установяване на административни нарушения и налагане на административни наказания чрез съставяне на АУАН и издаване на НП е строго формализиран процес и ЗАНН урежда изчерпателно процедурата и реквизитите, които трябва да съдържат съответните актове.

Съгласно чл. 36, ал. 1 от ЗАНН административнонаказателно производство се образува със съставяне на АУАН, а съгласно чл. 52, ал. 1 от същия закон наказващият орган е длъжен да се произнесе по преписката в едномесечен срок. Последното означава, че наказващият орган е сезиран и дължи произнасяне относно наличието или липсата на извършено от посоченото в АУАН лице на съответното административно нарушение. Със съставянето на АУАН на соченото като нарушител лице се „повдига

обвинение” за конкретно извършено нарушение с индивидуализиращите го белези – деяние, **дата** и място на извършване. От този момент за лицето възниква възможност да се защитава срещу вмененото му нарушение и именно в тази връзка ЗАНН поставя като абсолютно условие за законосъобразното издаване на НП, АУАН да е бил редовно връчен на нарушителя. В този смисъл е недопустимо макар и при същата фактическа обстановка с НП лицето да бъде наказано за административно нарушение със същата правна квалификация, но с **дата** или място на извършване на нарушението, различна от посочената в АУАН. Датата на деянието не може да бъде извеждана от контекста на посочените актове чрез тълкуване волята на АНО.

Казано по друг начин – от обективна страна административното нарушение се характеризира с дата, респ. период на осъществяването си, която следва да бъде посочена в АУАН и НП, които са писмено обективирани волеизявления, така както изискват чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, като **следва датата в АУАН и НП да е идентична**. Посочването на този факт относно обективната страна на административното нарушение е от значение както за защитата на административнонаказания субект, който има право да научи всички установени елементи на вмененото му нарушение, за да организира защитата си, но има значение и за съдебната проверка с оглед законосъобразността на акта, с който е наложено наказанието и наличието на доказване на всеки един от елементите (обективна и субективна страна) на твърдяното нарушение.

Както вече бе посочено АУАН има обвинителна функция и именно отразените в него констатации очертават рамките, в които се развива административно-наказателното производство, респ. се осъществява преценката на наказващия орган относно това налице ли е нарушение, извършено ли е от посоченото като нарушител лице и осъществено ли е виновно. АУАН има обвинителна функция и с него се лимитират пределите на административнонаказателното обвинение както от фактическа, така и от правна страна. В случая с НП е направено различно описание на деянието от фактическа страна като е посочена друга дата на извършването му и по този начин се изменя повдигнатото с АУАН административно обвинение. В тази връзка следва да се посочи, че е необходимо да е налице пълна идентичност между Акта, поставящ началото на административнонаказателната процедура и финализиращият я такъв чрез НП, което е гаранция за осъществяване правото на защита на наказаното лице.

В конкретния случай в АУАН е посочена дата на извършване на нарушението **09.10.2022 година**, а в НП е застъпено, че то е извършено на **10.10.2022 година**, т.е. наказващият орган на практика е предявил на жалбоподателя ново обвинение и го е санкционирал за деяние, различно от описаното в съставения АУАН. Последното обосновава извода, че става въпрос за допуснато от наказващия орган съществено процесуално

нарушение при издаване на НП, тъй като по този начин е ограничена възможността на сочения за нарушител да разбере за какво точно нарушение е наказан, за да организира адекватно защитата си. Безспорно е налице разминаване между датата на извършване на нарушението, посочена в АУАН и тази, посочена в НП, което съществено опорочава административнонаказателната процедура, тъй като на практика жалбоподателя е санкциониран за нарушение, извършено на **10.10.2022 година**, каквото формално няма установено с АУАН.

Както вече бе посочено административнонаказателната процедура по ЗАНН е строго формална и повечето от правилата, въведени от законодателя в нормите на ЗАНН са императивни, особено тези на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Тяхното нарушение винаги следва да се характеризира като съществено и водещо до незаконосъобразност на издадените Актове. Различието в посочване на задължителния реквизит - дата на извършване на нарушението в АУАН и в атакуваното НП, представлява съществено нарушение на процесуалните правила, допуснато в административната фаза на производството.

Горното нарушение на административнопроизводствените правила не може да се приеме за техническа грешка. Именно поради строгата формалност на процеса по налагане на административни наказания, регламентиран в ЗАНН и в субсидиарно приложимите НК и НПК, законодателят не е предвидил въобще института „техническа грешка” и не е предвидил възможност за поправяне ѝ. Несъответствието на посочената в НП дата на деянието не следва да се приема в случая за техническа грешка. Недопустимо е в рамките на съдебния процес, основавайки се на фактите, които се установяват от доказателствата по делото, да се „санират” подобни пороци на НП, тъй като биха се променили елементи от обективния състав на нарушението, за което наказващият орган е наложил наказание.

Констатираното нарушение съществено нарушава от една страна правото на защита на нарушителя, поставяйки го в невъзможност да разбере за какво точно нарушение се ангажира отговорността му, а от друга поставя Съда в невъзможност да направи адекватна преценка и относно законосъобразността на Акта по същество на спора.

Така допуснатото нарушение не би могло да бъде „санирано” и по силата на разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Посочената норма предвижда, че НП се издава и когато е допусната нередност в Акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, нарушителя и неговата вина. Цитираната норма касае нарушение допуснато при съставяне на АУАН, а не такова свързано с издаденото НП, какъвто е настоящият случай.

Посочената нередовност обуславя нередовност от формална страна на атакуваното НП, явява се абсолютно и достатъчно основание за неговата отмяна, доколкото е от категорията на съществените такива, предвид нарушаване правото на защита, защото въпросите свързани с извършването

на нарушението, включително датата на деянието, самоличността на нарушителя и неговата вина подлежат на обсъждане при редовно проведено производство. Допуснатото нарушение на закона е свързано с правото на защита на жалбоподателя и представлява съществен недостатък, който опорочава изцяло производството по ангажиране на административнонаказателната му отговорност.

Поради санкционния характер на производството по ЗАНН, в тежест на АНО е да проведе законосъобразна процедура, завършила със законосъобразни актове. Допуснатото съществено нарушение при издаването на НП се явява формално основание за неговата отмяна.

Независимо от изложеното в случай че не се приеме горния извод, то Съдът излага следните съображения:

Съдът би приел, че обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна; че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя, че са спазени предвидената форма и процесуален ред като констатиращият и санкционният актове биха имали необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание и че при издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове. Действително не са посочени конкретните хипотези на приложимата материалноправна и на санкционната норма, отнасящи се до настоящия случай, но Съдът би приел, че както в АУАН, така и в НП е направено достатъчно ясно описание на нарушението и фактическите обстоятелства, при които е извършено, поради което не се е стигнало до неразбиране от страна на лицето за какво го санкционират, съответно не е нарушено по никакъв начин правото на лицето да организира и осъществи защитата си в пълен обем. Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание.

Правилна би била и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение - по чл.174,ал.3 от ЗДвП.

От събраните по делото гласни доказателства (показанията на свидетелите Б. П. Б., Д. Б. Т., А. К. Н. и Ж. Г. Г.) и писмени такива, съдът би приел, че безспорно се установяват обстоятелствата, описани като фактическа обстановка както в АУАН, така и в НП – че жалбоподателят е управлявал процесния лек автомобил, че след надлежна покана, достигнала до знанието му, от страна на съответните контролни органи, същият изрично е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство, като не е изпълнил и предписанието за медицинско изследване. Отделно от това съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените Актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая Съдът намира, че констатациите от АУАН се потвърждават по несъмнен и категоричен начин от събраните по делото доказателства.

За пълнота следва да се посочи, че както вече бе отбелязано текстът на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно и самостоятелното осъществяване на която и да е от тях обосновава ангажиране на административнонаказателната отговорност на водача по този текст.

В случая, би се приело, че както се установи по делото жалбоподателят, притежаващ качеството водач по смисъла на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП и годин субект на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, е отказал да даде проба за извършване с техническо средство проверка за употреба на НУВ и е отказал да даде проба за медицинско изследване.

Съгласно чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, която се явява и материална и санкционна норма, на водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози или не даде кръвна проба за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или наркотични вещества или техни аналози, се налага административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 2 години и административно наказание „Глоба” в размер на 2 000 лв.

Би се приело, че е налице и субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. Съзнавал е общественоопасния характер на извършваното от него деяние, предвиждал е настъпването на общественоопасните последици и е искал тяхното настъпване. Бил е напълно наясно относно факта, че при проверка от надлежните органи е следвало да бъде установена употребата, респ. липсата на НУВ по някой от начините, предвидени в ЗДвП.

В съответствие с чл. 6, ал. 1, т. 3 от Наредба № Из-2539 на МВР би се приело, че правилно са отнети 12 контролни точки, тъй като за отказ на водач, който управлява МПС, да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на НУВ или при неизпълнение предписанието за медицинско изследване за установяване на употребата на НУВ, е предвидено да се отнемат контролни точки.

Действително в НП не е конкретизирането по коя нормативна разпоредба се налага санкцията отнемане на контролни точки от талона, но това не представлява съществено процесуално нарушение.

Би се приело, че в АУАН и НП ясно е описано извършеното в случая нарушение, а именно отказът на жалбоподателя да му бъде извършена проверка с техническо средство и да му бъде взета кръвна проба за установяване наличие на НУВ, както и точно е посочена санкционната разпоредба – чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Съгласно чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, която се явява и материална и санкционна норма, на водач на МПС, който откаже да му бъде извършена

проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози или не даде кръвна проба за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или наркотични вещества или техни аналози, се налага административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 2 години и административно наказание „Глоба” в размер на 2 000 лв. Приложената от АНО санкционна норма на чл. 174, ал. 3, предложение второ от ЗДвП съответства на установеното нарушение.

Административните наказания съдът би приел, че са правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона такъв – фиксиран за посочените размери. Правна възможност за намаляване на наложените административни наказания не съществува, предвид фиксирания размер на санкциите, поради което по пряк аргумент от закона липсва основание за определянето им под този минимум. Така наложените с обжалваното НП административни наказания за процесното нарушение, Съдът би приел, че са необходими за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН. Преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен, по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, съдът би приел, че е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя на нарушенията. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не разкриват обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставляват маловажен случай, според Съда. И това е така, както поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат, така и поради наличието не само на смекчаващи, но и на отегчаващи обстоятелства. В случая с този ефект следва да се отчете, че МПС е управлявано в населено място с обичайно интензивно и натоварено движение. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът би приел преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за съответстваща на закона. От тук, законосъобразно, правилно и обосновано би приел, че е издадено НП. И не на последно място, при разрешаване правният въпрос за осъществяване предпоставките на чл. 28 от ЗАНН, релевантни според съда са и характера на този вид административно нарушение и множеството допуснати от страна на

жалбоподателя административни нарушения ,преди констатиране на настоящото,видно от приобщената по делото справка за нарушител / водач.Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав би приел,че правилно наказващият орган е санкционирал жалбоподателя.

По тези причини,съдът би потвърдил обжалваното НП,но доколкото се констатирах допуснатите съществени процесуални нарушения /относно датата на нарушението /,коментирани по горе в мотивите на съда,до НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63 Д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК.

С оглед изхода на делото искането на жалбоподателят за присъждане на разноски по делото се явява основателно и следва да бъде уважено,като на същият се присъдят разноски в размер на 800лева –за заплатено адв.възнаграждение .

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноски са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на ОД на МВР, е отговаряла областната дирекция на МВР, а не поделениято ѝ (доколкото само то е юридическо лице), Съдът намира, че следва посочените разноски да бъдат присъдени именно на ОД на МВР-Хасково.

Мотивиран така и на основание **чл.63, ал.2,т.1** **вр с ал.3,т.2** от **ЗАНН** , Съдът в настоящия си състав.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно **Наказателно постановление /НП/ №22-0351-000495 от 03.11.2022година** на Началник група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград,с което на **В. И. В. с ЕГН ******* от гр.***** , ул."***** *****"№** за нарушение на чл.174,ал.3 от ЗДвП на основание чл.174,ал.3,пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **2000лева** и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от **24месеца** и на основание Наредба №Из-2539 на МВР се отнемат общо 12 точки .

ОСЪЖДА „ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ” на МВР –гр.Хасково със седалище и адрес на управление гр.Хасково,бул. България №85 **ДА ЗАПЛАТИ** на **В. И. В. с ЕГН ******* от гр.***** , ул."***** *****"№** , сумата в размер на **800 лв.** , представляваща адвокатско

възнаграждение по АНД №87/2023г. по описа на РС Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____